

Voordat het allemaal gebeurde, geloofde ik niet in het oude gezegde dat je moest uitkijken met je wensen omdat ze soms nog uitkwamen ook.

Nu geloof ik daar wel in.

Ik geloof nu in al die waarschuwendende gezegden. Ik geloof dat hoogmoed voor de val komt. Ik geloof dat de appel niet ver van de boom valt, dat een ongeluk zelden alleen komt, dat het niet al goud is wat er blinkt, en ook dan geldt: al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt hem wel. Noem maar op. Ik geloof erin.

Ik zou kunnen zeggen dat het allemaal met een edelmoedige daad is begonnen, maar dat zou niet helemaal juist zijn. Het was eerder een stompzinnige daad. Een kreet om hulp, zou je kunnen zeggen. Of misschien een opgestoken middelvinger. Hoe dan ook, het was verkeerd van me. Ik dacht half dat ik er goed van af zou komen, verwachtte half dat ik ontslagen zou worden. Ik moet zeggen: als ik terugkijk op de manier waarop het allemaal begonnen is, verbaast het me wat een arrogante lul ik was. Ik ga niet ontkennen dat ik mijn verdiende loon heb gekregen. Het was alleen niet wat ik had verwacht – maar wie zou zo iets ooit verwachten?

Ik heb alleen maar een paar telefoongesprekken gevoerd. Ik deed alsof ik het hoofd Bedrijfsevenementen was en belde naar het dure cateringbedrijf dat alle feesten van Wyatt Telecom verzorgde. Ik zei dat ze het precies zo moesten doen als een week eerder bij het feest van de Topverkoper van het Jaar. (Ik had natuurlijk geen idee hoe overdadig dat was geweest.) Ik gaf hun de juiste betalingsnummers en liet het geld van tevoren overboeken. Het ging allemaal verrassend makkelijk.

De eigenaar van Meals of Splendor zei dat hij nog nooit een feest op de expeditie van een onderneming had georganiseerd en dat het een ‘decoruitdaging’ vormde, maar ik wist dat hij een vette cheque van

Wyatt Telecom niet zou laten liggen.

Op de een of andere manier geloof ik ook niet dat Meals of Splendor ooit eerder een pensioneringsfeest voor een expeditiemedewerker had georganiseerd.

Volgens mij was Wyatt vooral daar zo kwaad om. Het was in strijd met de natuurlijke orde dat hij had betaald voor Jonesies pensioneringsfeest – iemand die op de expeditie werkte, jezus nog aan toe! Als ik het geld had gebruikt als aanbetaling voor een Ferrari 360 Modena convertible, zou Nicholas Wyatt het misschien bijna hebben begrepen. Mijn hebzucht zou in zijn ogen een teken van menselijkheid zijn geweest, net als een zwak voor drank, of voor ‘wijven’, zoals hij vrouwen noemde.

Zou ik het ook hebben gedaan als ik had geweten hoe het allemaal zou aflopen? Welnee.

Toch moet ik zeggen dat het erg cool was. Ik wist dat Jonesies feest werd betaald uit een fonds dat opzij was gelegd voor, onder andere, een ‘externe werkplek’ van de grote baas en zijn mededirecteuren in het vakantieoord Guanahani op het eiland St. Barthélemy.

Ik vond het ook prachtig om te zien hoe de jongens van de expeditie eindelijk eens konden proeven aan het goede leven dat de directie leidde. De meeste jongens en hun vrouwen, die bij een knalfuif eerder dachten aan het Garnalenfeest in de Red Lobster of Ribbetjes op de Barbie bij het Outback Steakhouse, wisten niet wat ze van al dat vreemde voedsel moesten denken. Het varieerde van Osetra-kaviaar tot kalfszadel Provençal, maar ze verslonden de biefstuk van de haas *en croûte*, het ribstuk van het lam, de geroosterde kreeft met ravioli. De ijssculpturen waren een groot succes. De Dom Perignon vloeide rijkelijk, zij het niet zo rijkelijk als het Budweiser-bier. (Dat had ik ook wel verwacht, want ik hing op vrijdagmiddag vaak op de expeditie rond; ik zat daar dan te roken en iemand, meestal Jonesie of Jimmy Connolly, de expeditiebaas, haalde een koelbox met bier om het eind van weer een week te vieren.)

Jonesie, een oude kerel met zo’n verweerd, vermoeid gezicht dat meteen de sympathie van mensen wekt, straalde de hele avond. Esther, de vrouw met wie hij al tweeënveertig jaar getrouwd was, was eerst wat terughoudend, maar bleek toen verbazend goed te kunnen dansen. Ik had een steengoede Jamaicaanse reggae-groep ingehuurd, en iedereen deed mee, zelfs jongens van wie je nooit zou hebben gedacht dat ze zouden dansen.

Dat was natuurlijk na de instorting van de hightechsector. Ondernemingen ontsloegen mensen en voerden een ‘soberheidsbeleid’ in. Dat laatste betekende dat je zelf voor je vieze koffie moest betalen en geen gratis cola meer kreeg in de pauzekamer, en meer van dat soort dingen. Het was de bedoeling dat Jonesie op een vrijdag gewoon stopte met werken, een paar uur op Personeelszaken doorbracht om formulieren te tekenen en dan naar huis ging voor de rest van zijn leven – zonder feest, zonder wat dan ook. Intussen waren de directieleden van Wyatt Telecom van plan om met hun Learjets naar St. Bart te vliegen, hun vrouwen of vriendinnen te naaien in hun privévilla’s, kokosnootolie op hun liefdesgereedschap te smeren en het soberheidsbeleid van de onderneming te bespreken bij een obsceen buffetontbijt van papaya’s en kolibrietongetjes. Jonesie en zijn vrienden vroegen zich nauwelijks af wie voor alles betaalde, maar ik beleefde er een heimelijk genoegen aan.

Tot ongeveer halftwee ’s nachts, toen het geluid van elektrische gitaren en de kreten van een paar van de jongere jongens, die straalbezopen waren, de aandacht trokken van een bewaker, een tamelijke nieuwe man (het loon is belabberd, het verloop ongelooflijk groot) die niemand van ons kende en ook niet geneigd was iemand te matsen.

Het was een pafferige man met een rood soort varkensgezicht, amper dertig. Hij pakte zijn walkie-talkie alsof het een revolver was en zei: ‘Wat krijgen we nou?’

En er kwam een eind aan het leven dat ik tot dan toe had geleid.

2

Toen ik zoals gewoonlijk te laat op mijn werk kwam, wachtte er voicemail op mij.

Ik was zelfs nog later dan op andere dagen. Ik voelde me misselijk, mijn hoofd bonkte en mijn hart sloeg te snel van de gigantische kop goedkope koffie die ik in de metro naar binnen had geslobberd. Er trok een golf van zuur door mijn maag. Ik had erover gedacht me ziek te melden, maar dat kleine stemmetje van het verstand in mijn hoofd zei dat het na de gebeurtenissen van de vorige avond beter was als ik naar mijn werk ging en de consequenties aanvaardde.

Ik verwachtte namelijk dat ik ontslagen zou worden – ik verheugde me daar bijna op, zoals je bang bent wanneer de tandarts in een pijnlijke kies gaat boren en je je daar tegelijk op verheugt. Toen ik uit de lift kwam en de halve kilometer langs al die kamertjes en hokjes naar mijn werkplek liep, zag ik mensen als nieuwsgierige prairiehonden naar me opkijken. Ik was een beroemdheid; het nieuws was bekend geworden. Reken maar dat de e-mailtjes door het gebouw vlogen.

Ik had bloeddoorlopen ogen, mijn haar was een warboel, kortom, ik zag eruit als een wandelend reclamespotje tegen drankmisbruik.

Op het LCD-schermpje van mijn IP-telefoon stond: ‘U hebt elf voicemails.’ Ik zette de speaker aan en riep ze op. Alleen al het aanhoren van die boodschappen, enthousiast en ernstig en vleierend, verhoogde de druk op mijn oogballen. Ik haalde het Advil-buisje uit de onderste bureaula en slikte er twee zonder water door. Daarmee kwam het totale aantal Advils van die ochtend op zes, en dat was meer dan het aanbevolen maximum. Maar wat kon mij nou nog gebeuren? Dat ik doodging aan een overdosis *ibuprofen* voordat ik de zak kreeg?

Ik was junior productlijnmanager voor routers op onze afdeling Ondernemingen. Je wilt niet horen waar ik mee bezig was, daar is het te geestdodend saai voor. De hele dag hoorde ik kreten als ‘circuit-emulatie voor dynamische bandbreedte’ en ‘geïntegreerde toegangsdevice’ en ‘ATM-backbones’ en ‘protocol voor IP-beveiligingstunneling’, en ik zweer je dat ik nog niet voor de helft wist wat die shit betekende.

Er was een boodschap van iemand van Verkoop, een zekere Griffin, die me ‘grote jongen’ noemde. Hij pochte dat hij net enkele tientallen van mijn routers had verkocht door de klant te verzekeren dat ze een bepaalde eigenschap hadden – extra multicast-protocollen voor live video *streaming* – waarvan hij verdomd goed wist dat ze ze niet hadden. Maar het zou niet gek zijn als die eigenschap aan het product werd toegevoegd, bijvoorbeeld in de komende twee weken, voordat het product werd verzonden. Ja, droom maar lekker door, jongen.

Vijf minuten later was er een follow-up-telefoontje van Griffins manager geweest, om ‘even te informeren naar de voortgang van het werk aan het multicastprotocol waarvan we hoorden dat je ermee bezig was’, alsof ik het technische werk zelf deed.

En dan was er de norske, gewichtige stem van een zekere Arnold Meacham, die zei dat hij de directeur Beveiliging was en die me verzocht om ‘even langs te komen’ zodra ik was gearriveerd.

Ik had geen idee wie Arnold Meacham was, afgezien van zijn titel.

Ik had zijn naam nooit eerder gehoord. Ik wist niet eens waar Beveiliging zat.

Het is gek: toen ik die boodschap hoorde, bonkte mijn hart niet, zoals je zou verwachten. Het ging zelfs langzamer slaan, alsof mijn lichaam wist dat het uit was. Er was duidelijk iets Zen-achtigs aan de gang, de innerlijke sereniteit van het besef dat je er toch niets meer aan kunt doen. Ik genoot bijna van dat moment.

Een paar minuten staarde ik naar de wanden van mijn hokje, naar de bobbelige antracietgrijze Avora-wandbekleding die op de kamerbrede vloerbedekking in mijn vaders flat leek. Ik hield de paneelwanden vrij van elk teken van menselijke bewoning – geen foto's van vrouw en kinderen (makkelijk, want die had ik niet), geen Dilbert-cartoons, niets bijdehands of ironisch waaruit bleek dat ik daar onder protest zat, want dat stadium was ik allang voorbij. Ik had één boekenplank met een handboek van routingprotocollen en vier dikke zwarte mappen met de 'eigenschappenbibliotheek' voor de MG-50K router. Ik zou dit hokje niet missen.

Trouwens, het was ook weer niet zo dat ik werd gefusilleerd; ik wás al gefusilleerd, dacht ik. Nu was het alleen nog maar een kwestie van het lijk begraven en het bloed opdweilen. Ik herinnerde me dat ik in mijn studietijd een keer over de Franse guillotine had gelezen. Een beul, die arts was, had een keer een gruwelijk experiment gedaan (je moet toch wat). Als het hoofd was afgehakt, zag hij de ogen en lippen nog enkele seconden trillen, totdat de oogleden dichtgingen en alles ophield. Toen riep hij de naam van de dode, en de ogen van het onthoofde hoofd gingen open en keken de beul recht aan. Na nog een paar seconden gingen de ogen dicht, en toen riep de arts de naam van de man opnieuw, en toen gingen de ogen weer open. Leuk. Het hoofd reageerde dus nog dertig seconden nadat het van het lichaam was gescheiden. Zo voelde ik me nu ook. Het mes van de guillotine was al gevallen, en ze riepen mijn naam.

Ik pakte de telefoon en belde naar Arnold Meachams kantoor. Ik zei tegen zijn assistente dat ik op weg was en vroeg hoe ik daar kon komen.

Omdat ik een droge keel had, ging ik even naar de pauzekamer voor wat frisdrank die vroeger gratis was maar nu vijftig cent kostte. De pauzekamer was helemaal in het midden van de verdieping, bij de liften, en toen ik in een soort van trance door de gang liep, kregen nog een paar collega's me in de gaten en wendden ze zich vlug van me af.

Ik keek naar de beslagen vitrinekast met frisdrank en koos deze keer niet voor mijn gebruikelijke Pepsi light – ik had op dit moment echt geen behoefte aan nog meer cafeïne – maar haalde een Sprite te voorschijn. Uit balorigheid deed ik geen geld in het potje. Ik zou ze leren! Ik trok het blikje open en liep naar de lift.

Ik had de pest aan mijn baan, echt gruwelijk de pest, dus het verlies daarvan was niet het ergste dat me kon overkomen. Aan de andere kant had ik nou ook niet bepaald een groot vermogen achter de hand; ik had het geld echt nodig. Daar draaide het allemaal om, nietwaar? Ik was hier vooral gaan werken om de medische kosten van mijn vader te helpen betalen – mijn vader die me een mislukkeling vond. In Manhattan verdiende ik als barkeeper half zoveel geld, maar had ik een veel beter leven. Manhattan! Hier woonde ik in een gore benedenwoning in Pearl Street, waar het altijd naar uitlaatgassen stonk en waar de ruiten rammelden als de vrachtwagens om vijf uur 's morgens ronkend tot leven kwamen. Zeker, ik kon een paar avonden per week met vrienden uitgaan, maar dat had meestal tot gevolg dat ik in het rood stond, een week of zo voordat op de vijftiende van de maand mijn salarischeque wonder boven wonder arriveerde.

Niet dat ik me uit de naad werkte. Ik freewheelde. Ik werkte het minimale aantal uren, kwam laat op kantoor en ging vroeg weer weg, maar ik kreeg mijn werk gedaan. Mijn prestatiebeoordelingscijfers waren niet zo goed – ik was een ‘kernpresteerder’, een middenmoter, één stapje hoger dan een ‘laagste presteerder’: dan kun je meteen je biezen pakken.

Ik stapte in de lift, keek naar wat ik aanhad – zwarte spijkerbroek, grijs poloshirt, sportschoenen – en wou dat ik een das had omgedaan.

3

Als je voor een grote onderneming werkt, weet je nooit wat je moet geloven. Er is nooit gebrek aan gespierde macho-taal. Ze hebben het altijd over ‘de concurrentie de grond in boren’, een ‘staak door hun hart drijven’. Ze hebben het over ‘doden of gedood worden’, ‘eten of gegeten worden’, ‘hun lunch opvreten’, ‘je eigen hondenvoer opvreten’ en ‘je eigen kinderen opvreten’.

Je bent software engineer of productmanager of verkoopmedewerker, maar na een tijdje krijg je het gevoel dat je bij zo'n inheemse stam in Papoea Nieuw-Guinea verzeild bent geraakt, je weel wel, die types met zwijnenslagtanden door hun neus en kalebassen om hun pik. Als je een schunnige, politiek incorrecte grap naar je maatje op IT mailt, en hij cc't het naar iemand die een paar hokjes verder zit, dan kan het gebeuren dat je een week lang in een zweterige vergaderkamer van Personeelszaken komt te zitten voor een cursus Diversity Training. Als je paperclips pikt, krijg je een mep met de splinterige liniaal van het leven.

Nu had ik natuurlijk wel wat ergers gedaan dan een greep in de kast met kantoormaterialen.

Ze lieten me een halfuur, drie kwartier in een zijkamertje wachten, maar het leek veel langer. Er was niets te lezen – alleen *Bewaking & Beveiliging*, dat soort bladen. De receptioniste droeg haar asblonde haar als een helm en had gele rokerswallen onder haar ogen. Ze nam de telefoon op, tikte op een toetsenbord en wierp van tijd tot tijd een heimelijke blik in mijn richting, zoals je een glimp probeert op te vangen van een gruwelijk verkeersongeluk terwijl je tegelijk op de weg blijft letten.

Ik zat daar zo lang dat ik mijn zelfvertrouwen begon te verliezen. Dat was misschien ook de bedoeling. Die maandelijkse salarischeque leek me zo langzamerhand erg welkom. Misschien moest ik me niet al te provocerend opstellen. Misschien moest ik in het stof bijten. Misschien was het daar al veel te laat voor.

Arnold Meacham stond niet op toen de receptioniste me binnenbracht. Hij zat achter een kolossaal zwart bureau dat eruitzag alsof het van glanzend graniet was. Hij was een jaar of veertig, breed maar niet vet, een postuur als van de cartoonfiguur Gumby, met een langwerpige hoekig hoofd, een lange smalle neus, geen lippen. Grijzend bruin haar met grote inhammen. Hij droeg een blauwe blazer en een blauw gestreepte das, als de voorzitter van een zeilclub. Hij keek me niet al te vriendelijk aan door een grote stalen pilotenbril. Je kon zien dat hij verstoken was van elk gevoel voor humor. In een stoel rechts van zijn bureau zat een vrouw die een paar jaar ouder was dan ik en die blijkbaar aantekeningen maakte. Zijn kamer was groot en Spartaans ingericht, met veel ingelijste diploma's aan de muren. Een halfopen deur aan de achterkant leidde naar een donkere vergaderkamer.

'Dus jij bent Adam Cassidy,' zei hij. Hij had een precieze, stijve ma-

nier van spreken. ‘Leuk feestje gehad?’ Hij drukte zijn lippen op elkaar voor een grijns.

O, god. Dit ging helemaal niet goed. ‘Wat kan ik voor u doen?’ zei ik. Ik probeerde verbaasd en bezorgd te kijken.

‘Wat je voor me kunt dóén? Als je nou eerst eens de waarheid sprak? Dát kun je voor me doen.’ Hij had een vaag zuidelijk accent.

Meestal vinden mensen me aardig. Ik ben er vrij goed in om mensen voor me in te nemen – de woedende wiskundeleraar, de zakelijke klant die al zes weken op zijn bestelling wacht, noem maar op. Maar ik zag meteen dat dit geen moment voor een charme-offensief was. De kans dat ik mijn rotbaantje kon redden werd met de seconde kleiner.

‘Goed,’ zei ik. ‘De waarheid waarover?’

Hij snoof vergenoegd. ‘Nou, bijvoorbeeld het evenement van gisteravond.’

Ik dacht even na. ‘U bedoelt het pensioneringsfeestje?’ zei ik. Ik wist niet hoeveel ze wisten, want ik was nogal voorzichtig geweest met het financiële spoor dat ik achterliet. Ik moest op mijn woorden letten. De vrouw met het notitieboek, een tengerere vrouw met rood kroeshaar en grote groene ogen, zat er waarschijnlijk als getuige bij. ‘Dat was een dringend nodige morele oppepper,’ voegde ik eraan toe. ‘Geloof u me, zoiets doet wonderen voor de productiviteit van een afdeling.’

Hij trok de hoeken van zijn liploze mond op. “Een morele oppepper.” Je vingerafdrukken zitten overal op de financiering van die “morele oppepper”.

‘Financiering?’

‘Zeik niet, man.’

‘Ik begrijp het niet helemaal.’

‘Denk je dat ik achterlijk ben?’ Ondanks twee meter nepgraniet tussen hem en mij voelde ik nog druppeltjes speeksel van hem.

‘Ik denk... Nee.’ Er speelde een vage glimlach om mijn mondhoeken. Ik kon het niet helpen; ik was trots op mijn werk. Grote fout.

Meachams deegachtige gezicht liep rood aan. ‘Je vindt het grappig om in beschermde databases van ons bedrijf te hacken en daar vertrouwelijke betalingsnummers uit te halen? Je ziet daar een lolletje in, een slimmigheidje? Het télt niet?’

‘Nee...’

‘Leugenachtige zak stront, lúl, het is net zoiets als tasjes van oude dametjes stelen in de metro!’

Ik probeerde deemoedig te kijken, maar ik zag al waar dit gesprek heen ging en het leek me zinloos.

‘Jij hebt verdomme *achtenzeventigduizend dollar* van dit bedrijf gestolen om een feest voor je makkers op de expeditie te geven?’

Ik slikte. Shit. Achtenzeventigduizend dollar? Ik wist dat het prijzig was, maar ik had geen idee hoe duur.

‘Zit die kerel ook in het complot?’

‘Wie bedoelt u? Ik denk dat u zich misschien vergist in...’

‘“Jonesie”? Die ouwe kerel, de naam die op de taart stond?’

‘Jonesie had er niets mee te maken,’ zei ik meteen.

Meacham leunde achterover. Hij keek triomfantelijk, want hij leek me beet te hebben.

‘Als u me wilt ontslaan, moet u dat maar doen, maar Jonesie was volslagen onschuldig.’

‘Je ontslaan?’ Meacham keek alsof ik iets in het Servo-Kroatisch had gezegd. ‘Denk je dat ik je wil ontsl^áán? Je bent een pientere jongen, je bent goed met computers en wiskunde. Je kunt goed rekenen, hè? Dus misschien kun je de volgende getallen bij elkaar optellen. Voor verduistering krijg je vijf jaar gevangenisstraf en een boete van tweehonderdvijftigduizend dollar. Postfraude komt je op nog eens vijf jaar gevangenis te staan, maar wacht – als de fraude ten koste gaat van een financiële instelling – en geluksvogel die je bent, je hebt onze bank én de ontvangende bank opgelicht, het was echt je geluksdag, rottig klootzakje – komt dat je op dertig jaar gevangenisstraf en een boete van een miljoen te staan. Kun je me nog volgen? Wat is de stand nu? Vijfendertig jaar in de bak. En dan hebben we het nog niet eens over vervalsing en computerfraude, informatie uit een beschermde computer halen om gegevens te stelen: dat is ook nog eens goed voor één tot twintig jaar gevangenisstraf, en nog meer boetes. Hoeveel maakt dat, veertig, vijftig, vijfenvijftig jaar gevangenisstraf? Je bent nu zesentwintig, dus je bent, eens kijken, eenentachtig als je vrijkomt.’

Ik zweette nu dwars door mijn poloshirt heen en voelde me koud en klam. Mijn benen trilden. ‘Maar,’ begon ik met schorre stem, en toen schraapte ik mijn keel. ‘Achtenzeventigduizend dollar is wisselgeld in een onderneming van dertig miljard.’

‘Ik stel voor dat je je bek houdt,’ zei Meacham rustig. ‘We hebben met onze advocaten gepraat, en die hebben er alle vertrouwen in dat ze je veroordeeld kunnen krijgen voor verduistering. Verder verkeerde je in een positie om nog meer aan te richten, en we denken dat dit maar

één onderdeel was van een langdurige operatie om Wyatt Telecommunications te bestellen, een patroon van geldopnames en overboekingen. Dit is nog maar het topje van de ijsberg.' Voor het eerst wendde hij zich tot de onopvallende vrouw die aantekeningen maakte. 'Het nu volgende hoeft niet te worden genotuleerd.' Hij keek mij weer aan. 'De officier van justitie is een vroegere studievriend van onze huisadvocaat, en hij heeft ons verzekerd dat hij gehakt van je gaat maken. En misschien is het je ontgaan, maar het openbaar ministerie voert momenteel een campagne tegen witteboordencriminaliteit, en ze zijn op zoek naar iemand die ze openlijk kunnen aanpakken. Ze willen een voorbeeld stellen, Cassidy.'

Ik keek hem aan. Mijn hoofdpijn was terug. Er liep een straaltje zweet van mijn oksel naar mijn middel.

'We hebben de politie ook aan onze kant staan. Om het simpel te zeggen: we hebben je bij de ballen. Het gaat er nu alleen nog om hoe hard we daarin gaan knijpen, hoeveel schade we willen aanrichten. En denk maar niet dat je naar een luxe gevangenis gaat. Zo'n knappe jonge vent als jij duwen ze in de Marion-gevangenis direct de brits op. Je komt er als een tandeloze oude man uit. En voor het geval je niet op de hoogte bent van ons rechtsstelsel: als je voor een federaal delict bent veroordeeld, maak je geen kans op vervroegde vrijlating. Vandaag is je leven totaal veranderd. Je kunt het wel schudden, jongen.' Hij keek de vrouw met het notitieboek aan. 'Je kunt nu weer notuleren. Nou, Cassidy, laten we eens horen wat je te zeggen hebt. Ik hoop voor jou dat je met iets goeds komt.'

Ik slikte, maar er kwam geen speeksel meer. Ik zag witte flitsen langs de rand van mijn gezichtsveld. Hij was doodserieus.

In mijn school- en studententijd was ik vrij vaak aangehouden wegens te hard rijden, en ik had toen de reputatie dat ik me goed onder een bekeuring uit kon praten. Het gaat erom dat je politieagenten laat voelen hoe moeilijk je het hebt. Het is psychologische oorlogvoering. Daarom dragen ze gespiegelde zonnebrillen, dan kun je niet in hun ogen kijken terwijl je je zaak bepleit. Ze zijn ook maar mensen, zelfs die smerissen. Ik had altijd een paar handboeken over recht en wet op de voorbank liggen en zei tegen hen dat ik voor politieagent studeerde en hoopte dat die bekeuring mijn kansen niet zou bederven. Of ik liet hun een medicijnflesje zien en zei dat ik haast had omdat mijn moeder epilepsie had en ik zo gauw mogelijk medicijnen voor haar moest halen. Ik heb toen wel geleerd dat als je aan zoiets begint je geen

halve maatregelen moet nemen; je moet je hele ziel en zaligheid erin leggen.

Het ging nu niet meer om het redden van mijn baan. Ik moest steeds weer aan die brits in de Marion-gevangenis denken. Ik was doodsbang.

Daarom ben ik niet trots op wat me te doen stond, maar weet je, ik had geen keus. Als ik niet alle registers opentrok en die beveiligingsklootzak niet mijn allerbeste verhaal opdiste, werd ik iemands gevangenisliefje.

Ik haalde diep adem. ‘Goed,’ zei ik. ‘Ik zal open kaart met u spelen.’
‘Dat werd tijd.’

‘Het zit zo. Jonesie... Nou, Jonesie heeft kanker.’

Meacham grijsde en leunde in zijn stoel achterover. Kom maar op met je verhaaltje.

Ik zuchtte en beet op het binnenste van mijn wang alsof ik iets vertelde wat ik eigenlijk niet wilde vertellen. ‘Kanker aan de alvleesklier. Niet te opereren.’

Meacham keek me met een ijzig gezicht aan.

‘Drie weken geleden hebben ze hem de diagnose verteld. Ze kunnen niets meer voor hem doen – hij gaat dood. En Jonesie, weet u – nou, u kent hem niet, maar hij houdt zich altijd goed. Hij zei tegen de oncoloog: “U bedoelt dat ik niet meer hoeft te flossen?” Ik keek hem met een triest glimlachje aan. ‘Typisch Jonesie.’

De vrouw was diep getroffen en hield even op met aantekeningen maken. Toen ging ze weer verder.

Meacham likte over zijn lippen. Drong ik tot hem door? Ik kon het niet goed nagaan. Ik moest het nog wat opvoeren. Ik moest tot het uiterste gaan.

‘U zou dat helemaal niet hoeven te weten,’ ging ik verder. ‘Ik bedoel, Jonesie is hier niet bepaald belangrijk. Hij is geen directielid of zo, maar gewoon iemand van de expeditie. Maar hij is belangrijk voor mij, want...’ Ik deed mijn ogen even dicht en haalde diep adem. ‘Weet u... Ik heb dit nooit aan iemand willen vertellen, het was ons geheim, maar Jonesie is mijn vader.’

Meachams stoel kwam langzaam naar voren. Hij luisterde nu aandachtig.

‘We hebben verschillende achternamen, want mijn moeder veranderde mijn naam in de hare toen ze twintig jaar geleden bij hem vandaan ging en mij meenam. Ik was een kind, ik wist niet beter. Maar pa, hij...’ Ik beet op mijn onderlip. Ik had nu tranen in mijn ogen. ‘Hij bleef

ons ondersteunen, had twee en soms drie banen. Vroeg nooit om iets. Ma wilde hem helemaal niet meer zien, maar met Kerstmis...’ Ik ademde scherp in, alsof ik hikte. ‘Pa kwam met Kerstmis altijd naar ons huis. Soms stond hij een uur in de vrieskou aan te bellen voordat ma hem binnenliet. Hij had altijd een cadeau voor me, een groot duur ding dat hij zich eigenlijk niet kon veroorloven. Later, toen ma zei dat ze me niet kon laten studeren, niet met wat ze als verpleegster verdiende, stuurde pa geld. Hij... Hij zei dat hij mij het leven wilde geven dat hij zelf nooit had gehad. Ma had nooit respect voor hem, en ze had me min of meer tegen hem opgezet, weet u. Daarom heb ik de man nooit bedankt. Ik nodigde hem niet eens uit toen ik mijn diploma kreeg, want ik wist dat ma zich niet op haar gemak zou voelen als hij er ook was. Maar hij kwam toch, ik zag hem ergens op de achtergrond, in een of ander lelijk oud pak. Ik had hem nooit eerder een pak of een das zien dragen, hij moet het van het Leger des Heils hebben gehaald, want hij wilde me zo graag zien afstuderen en hij wilde niet dat ik me voor hem schaamde.’

Meachams ogen leken zowaar vochtig te worden. De vrouw maakte geen aantekeningen meer en staarde me alleen maar aan. Nu en dan knipperde ze een traan weg.

Ik was goed op dreef. Meacham verdiende het beste dat ik kon verzinnen, en dat kreeg hij ook. ‘Toen ik hier bij Wyatt kwam werken, wist ik niet dat mijn pa op de expeditie werkte. Die schok kwam hard aan. Mijn moeder was een paar jaar geleden gestorven, en opeens kreeg ik een goed contact met mijn vader, die aardige geweldige man die nooit iets van me had gevraagd, die nooit iets had verlangd, die zich een ongeluk had gewerkt om een ondankbare rotzak van een zoon te ondersteunen die hij nooit te zien kreeg. Het is het lot, weet u. En toen hij hoorde dat hij ongeneeslijke kanker aan de alvleesklier had, en erover praatte dat hij zich van kant wilde maken voordat de kanker hem te pakken kreeg, ik bedoel...’

De vrouw die aantekeningen maakte, pakte een papieren zakdoekje en snoot haar neus. Ze keek Arnold Meacham nu woedend aan. Meacham huiverde.

Ik ging fluisterend verder: ‘Ik moest hem gewoon laten zien hoeveel hij voor me betekende – wat hij voor ons allemaal betekende. Zoals in die televisieprogramma’s waarin je iemands grootste wens in vervulling kunt laten gaan. Ik zei tegen hem... Ik zei tegen hem dat ik geld had gewonnen op de paardenrenbaan, want ik wilde niet dat hij iets

wist of zich ergens zorgen over maakte, ik bedoel, natuurlijk was het verkeerd wat ik deed, helemaal verkeerd. Het was verkeerd in wel honderd opzichten, dat zal ik niet ontkennen. Maar misschien was het in één klein opzicht ook goed.' De vrouw pakte weer een papieren zakdoekje en keek Meacham aan alsof hij het schuim der aarde was. Meacham had zijn ogen neergeslagen. Hij had nog steeds een rood gezicht en kon me niet aankijken. Ik was zelf ook ontroerd.

Toen hoorde ik in het donkere achterste eind van de kamer een deur opengaan. Ik hoorde ook iets wat als applaus klonk. Een traag maar luid applaus.

Het was Nicholas Wyatt, de oprichter en president-directeur van Wyatt Telecommunications. Hij kwam al klappend en met een brede grijns naar me toe. 'Een briljant optreden,' zei hij. 'Absoluut briljant.'

Ik keek geschrokken op en schudde toen bedroefd met mijn hoofd. Wyatt was een lange man, een meter vijfennegentig, en hij had de bouw van een worstelaar. Toen hij dichterbij kwam, werd hij maar groter en groter, totdat hij amper een meter van me af stond en meer dan levensgroot leek. Wyatt stond erom bekend dat hij zich goed kleepte, en inderdaad droeg hij een Armani-achtig grijs pak met een subtiel krijtstreepje. Hij wás niet alleen machtig, hij zag er ook zo uit.

'Meneer Cassidy, laat me u een vraag stellen.'

Ik wist niet wat ik moest doen, dus stond ik op en stak hem mijn hand toe.

Wyatt schudde mijn hand niet. 'Wat is Jonesies voornaam?'

Ik aarzelde net even te lang. 'Al,' zei ik ten slotte.

'Al? Een afkorting van... waarvan?'

'Al... Alan,' zei ik. 'Albert. Shit.'

Meacham staaarde me aan.

'Details, Cassidy,' zei Wyatt. 'Die verpesten het steeds weer. Maar ik moet zeggen dat je me hebt ontroerd – echt waar. Dat van dat pak van het Leger des Heils heeft me diep getroffen. Hier.' Hij klopte met zijn vuist op zijn borst. 'Buitengewoon.'

Ik grijnsde schaapachtig en voelde me echt een idioot. 'Meneer hier zei dat ik met iets goeds moest komen.'

Wyatt glimlachte. 'Je bent een erg begaafde jongeman, Cassidy. Een regelrechte Sheherezade. En ik denk dat we eens met elkaar moeten praten.'